

befinder sig i forskellige medlemsstater/tredjelande?

- 3) Afhængigt af besvarelsen af de første to spørgsmål, i hvilken af de tre EU-medlemsstater skal merværdiafgiften på leveringen af tjenesteydelser da henholdsvis angives og indbetales?
- 4) Er momsdirektivet og princippet om forbud mod dobbeltbeskatning til hinder for en national afgiftsordning som den, der følger af artikel 307 i legea nr. 227/2015 (lov nr. 227/2015), som medfører følgende:
- A) De nationale skatte- og afgiftsmyndigheder i tjenesteyderens stat kan kvalificere grænseoverskridende tjenesteydelser leveret af en afgiftspligtig person i en EU-medlemsstat (P1 — videochat-studie), bestående i levering (overdragelse) af digitalt indhold som det i hovedsagen omhandlede til en afgiftspligtig person i en anden medlemsstat (P2) via en live onlinestreaming-plattform i en anden stat (P3), som ydelser, der har til formål at give adgang til et underholdningsarrangement som omhandlet i momsdirektivets artikel 53, med den konsekvens, at momsen på disse tjenesteydelser skal opkræves i og indbetales til statskassen i den stat, hvor tjenesteyderen har sit hjemsted, mens skatte- og afgiftsmyndighederne i den stat, hvor modtageren af tjenesteydelserne er etableret (P2) på et tidligere tidspunkt ved en afgiftsretlig forvaltningsakt, som er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet ad rettens vej, har kvalificeret de samme tjenesteydelser som leveringer af tjenesteydelser inden for Fællesskabet, som er omfattet af hovedreglen i momsdirektivets artikel 44. Må skatte- og afgiftsmyndighederne i en stat, som efterfølgende behandler en sag eller træffer foranstaltninger af egen drift, foretage en anden retlig kvalifikation af grænseoverskridende tjenesteydelser, som er genstand for afgiftsmæssig undersøgelse i denne stat, end den retlige kvalifikation, som er blevet foretaget ved en afgiftsretlig forvaltningsakt, som er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet ad rettens vej, af skatte- og afgiftsmyndighederne i en anden stat, som oprindeligt har behandlet en sag eller truffet foranstaltninger af egen drift, hvilket medfører dobbelt påligning af moms, eller er de skatte- og afgiftsmyndigheder, som efterfølgende behandler en sag eller træffer foranstaltninger af egen drift, bundet af den retlige kvalifikation af de omhandlede grænseoverskridende tjenesteydelser, som er blevet foretaget af de skatte- og afgiftsmyndigheder, som oprindeligt har behandlet en sag eller truffet foranstaltninger af egen drift, idet denne kvalifikation er blevet endelig, fordi den ikke er blevet anfægtet, og [derfor] ikke længere kan ændres?
- B) Afhængigt af besvarelsen af de foregående spørgsmål, hvilket sted skal i et tilfælde som det foreliggende da anses for at være leveringsstedet for tjenesteydelser i henhold til momsdirektivet og princippet om forbud mod dobbeltbeskatning?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15.3.2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (omarbejdning) (EUT 2011, L 77, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Ploiești (Rumænien) den 10. februar 2023 — straffesag mod C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P. og B.I.I.

(Sag C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — D.N.A. Serviciul Teritorial Brașov)

(2023/C 205/26)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Ploiești

Appellant

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov

Tiltalte

C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P. og B.I.I.

Civil procesdeltager

Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov

Andre procesdeltagere

C. M.; C. A. og C. Al.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, BFI-konventionens artikel⁽¹⁾ 2, stk. 1, BFI-direktivets artikel⁽²⁾ 2 og 12 samt direktiv 2004/18/EF⁽³⁾ om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, sammenholdt med princippet om effektive og afskrækkende sanktioner for alvorlig svig til skade for Den Europæiske Unions finansielle interesser, Kommissionens beslutning 2006/928/EF⁽⁴⁾, og artikel 49, stk. 1, sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?
- 2) Skal artikel 2 TEU om retsstatens værdier og respekt for menneskerettighederne i et samfund præget af retfærdighed og artikel 4, [stk. 3], TEU om princippet om loyal samarbejde mellem Unionen og medlemsstaterne, sammenholdt med Kommissionens beslutning 2006/928/EF hvad angår opgaven med at sikre det rumænske retsvæsens effektivitet, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som fastsætter princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov, i forbindelse med det nationale retsvæsen som helhed fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor de tiltalte anmoder om, at princippet om anvendelse af den mildeste strafferetlige lov i en sammenhæng, hvor den nationale forfatningsdomstol ved afgørelse har fastslået, at en lov om afbrydelse af forældelsesfristen for strafferetligt ansvar (afgørelsen af 2022) er i strid med forfatningen, idet der er lagt vægt på passivitet fra lovgiver, som ikke har grebet ind for at tilpasse loven til en anden afgørelse fra forfatningsdomstolen vedtaget fire år før førnævnte afgørelse (afgørelsen af 2018) — i hvilken periode de ordinære retsinstansers praksis som følge af anvendelsen af den førstnævnte afgørelse allerede var fast, for så vidt som nævnte lov fortsat fandtes i den form, der tilsigtedes med forfatningsdomstolens første afgørelse, hvilket i praksis har medført, at forældelsesfristen for alle lovovertrædelser, for hvilke der ikke var afsagt endelig dom inden forfatningsdomstolens første afgørelse, blev halveret, og straffesagen i forhold til de tiltalte i sagen følgelig blev henlagt?
- 3) I bekræftende fald, og alene såfremt reglerne ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten, skal princippet om EU-rettens forrang da fortolkes således, at dette princip er til hinder for en lovgivning eller en national praksis, hvorefter de ordinære nationale retsinstanser er bundet af afgørelser fra den nationale forfatningsdomstol og bindende afgørelser fra den øverste nationale domstol og derfor ikke af egen drift kan undlade at avende den nationale retspraksis, der følger af sådanne afgørelser, idet disse ordinære retsinstanser ellers ville gøre sig skyldige i en disciplinær forseelse, også selv om de, henset til Domstolens dom, måtte finde, at en sådan retspraksis er i strid med artikel 2 TEU, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 4, [stk. 3], TEU, sammenholdt med artikel 325, stk. 1, TEUF, jf. Kommissionens beslutning 2006/928/EF, og artikel 49, [stk. 1], sidste punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som i den i hovedsagen omhandlede situation?

⁽¹⁾ Konvention udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EUT 1995, C 316, s. 49).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1371 af 5.7.2017 om strafferetlig bekæmpelse af svig rettet mod Den Europæiske Unions finansielle interesser (EUT 2017, L 198, s. 29).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv Nr. 2004/18/EF af 31.3.2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter (EUT 2004, L 134, s. 114).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning 2006/928/EF af 13.12.2006 om oprettelse af en mekanisme for samarbejde og kontrol vedrørende Rumæniens fremskridt med opfyldelsen af specifikke benchmarks på områdernes retsreform og bekæmpelse af korruption (EUT 2006, L 354, s. 56).